

indtræder andre Tilstande end dem, som ere forudsatte som normale i Grundloven. Naar det ærede Medlem spurgte mig, om Folkethinget virkelig skulde gaa til Domstolene for at faae Spørgsmaalet om sin Bevillingsmyndighed afgjort, svarer jeg dertil: Ja. Thi jeg ser ikke rettere, end at den eneste Vej, man kan gaa, for at faae omtvistede og omtvistelige Fortolkningsspørgsmaal afgjorte, og det gjælder lige saavel Grundloven som enhver anden Lov, er at gaa til Domstolene. Særlig er der jo netop med Hensyn til Forstaaelsen eller Fortolkningen af Grundloven anvist en bestemt Domstol, som man kan gaa til, nemlig Rigsretten. Naar den ærede Ordfører ikke vil anerkjende Landstingets Formands Berettigelse til at afgjøre, hvilke Sager der skulle komme til Behandling i Landstinget, vil jeg slutte med at spørge ham, om han da ogsaa vil gjøre gjældende, at Folkethingets Formand ikke har Kompetence til at afgjøre, hvilke Sager der skulle komme til Behandling i Folkethinget.

Sagt: Jeg ønsker ikke at reise Strid om de mange forterkede Spørgsmaal, som ere bragte frem ved Drostelsen af de provisoriske Finantsloves Lovlighed. Men da den ærede Ordfører saa bestemt urgerede, at Mindretallet tidligere har været enig i, at de ikke vare lovlige, og i det Hele havde indtaget et andet Standpunkt til dette Spørgsmaal end nu, maa jeg dog for mit eget Vedkommende bestemt afvise denne Paastand; man skal ikke af mine Udtalelser i den lange Tid, jeg har været Medlem af dette Thing, eller udenfor, kunne finde nogen som helst Nrting, der gaar i Samklang dermed. Jeg kan ogsaa gjøre det paa adskillige andre Medlemmers Vegne, men jeg skal nøies med at henvise til Medlemmer, der i sin Tid indtog den Plads i denne Sal, som nu det ærede Flertal indtager, nemlig som venstre Side af Salen; og da først fremdrage det Medlem, for hvem den ærede Ordfører saa bestemt afviste disse Udtalelser, nemlig Tscherning. Det er en bekjendt Sag, at han under Behandlingen af Spørgsmaalet om Kongens Ret til at udstede provisoriske Love ikke engang ville have det optaget i Grundloven, fordi han erklærede, at det var en Berettigelse, der ikke behøvede Grundlovshjemmel, da Kongemagten altid maatte have den, uden hvilken enhver Regjering kunde blive umulig. Og da den første provisoriske Finantslov var til Behandling i Folkethinget, veed man jo — i alt Fald de, der hende Noget til dens Skjæbne — at den blev udstedt paa Grund af, at Folkethinget havde negtet at give

Regjeringen en midlertidig Bevillingslov af saa lang Varighed, at Regjeringen kunde faae Tid til at opløse Folkethinget, og efter at Folkethinget havde negtet en saadan midlertidig Bevillingslov, udstede Regjeringen den som provisorisk — at saa var det netop Tscherning, der aldeles klart og bestemt udtalte, at Regjeringen havde været berettiget til at gjøre dette Skridt. Og jeg skal henvise til, at hans nærmeste Meningsfæller, altsaa Mænd, der indtog det nuværende Flertals Plads i det daværende Thing, deriblandt S. A. Hansen og Rottvit, som var bleven Formand for Thinget og i mange Aar nød det daværende Venstres ubetingede Tillid, stillede sig paa det samme Standpunkt som Tscherning. Jeg vil nu hermed hverken tillægge Tschernings, S. A. Hansens, Rottvits, end sine egne ubetydelige Nrtringer nogen afgjørende Betydning for dette Spørgsmaal; thi jeg erkjender, at enkelte Medlemmers Udtalelser eller tidligere Standpunkter kunne ikke her være afgjørende. Det, der maa være det Afgjørende er, hvorvidt Situationen i det Hele har været saaledes, at en provisorisk Finantslov under de stedfindende Forhold har været ikke alene forsvaerlig Igeoverfor Landets Interesser, men tilstrækkelig nødvendig. Men som sagt, dette Spørgsmaal skal jeg ikke reise paany. Jeg vil kun gjøre Indsigelse mod, at den ærede Ordfører paa saa afgjørende en Maade erklærer, at man i denne Sal tidligere har haft en anden Opfattelse af denne Sag, og navnlig at Grundlovgiverne havde en ganske anden Opfattelse deraf. Naar han ligeledes betragtede det som aldeles uberettiget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) for et Dieblik siden i sin Dmtale af denne Sag havde henvist til en Udtalelse i Frankrig fra et meget anset Medlem af Kamret, der betegnede Regtelsen af Finantsloven som en revolutionær Handling, saa behøvede de Herrer, som her ere tilstede, ikke at gaa saa langt for at høre det Samme; de kunne blot gaa til en af deres Meningsfæller, nemlig Christoffer Hage, som udtalte, den Gang de negtede Finantsloven her, at det var et Skridt, som hverken hørte hjemme indenfor den danske eller nogen som helst anden Statsforfatning, da det involverede, at Staten ikke eksisterede.

Ordføreren (Hansen [Evensborg Amts 2den Valgkreds]): Naar det ærede Mindretal bemærker, at de Udtalelser, der ere fremkomne i Tidernes Løb ved Forhandlingerne om Grundloven, kun ere individuelle Udtalelser af enkelte Mænd, skal jeg gjøre